

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 20ής Μαρτίου 1957*

Στην υπόθεση 2/56,

μεταξύ

1) των ακολούθων εταιριών εκμεταλλεύσεως ανθρακωρυχείων της περιοχής Ruhr, κοινοπρακτούν με την εταιρία περιορισμένης ευθύνης «Geitling» Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft:

Steinkohlenbergwerk Robert Heinrich AG, Herringen,

Bergwerke Essen-Rossenray AG, Essen,

Bergbau AG Lothringen, Bochum,

Mülheimer Bergwerksverein, Mülheim/Ruhr,

Rheinpreussen AG für Bergbau und Chemie, Homberg/Niederrhein,

Steinkohlenbergwerk Mathias Stinnes AG, Essen,

Gebr. Stumm GmbH, Zeche Min. Achenbach, Brambauer/Westfalen,

Hoesch Bergwerks AG, Dortmund,

Gewerkschaft Ver. Klosterbusch, Herbede/Ruhr,

Steinkohlenbergwerk Friedrich der Groe AG, Herne,

Rheinelbe Bergbau AG, Gelsenkirchen,

Graf Moltke Bergbau AG, Gelsenkirchen,

Steinkohlenbergbau Hannover-Hannibal AG, Bochum,

Bergwerksgesellschaft Walsum mbH, Walsum/Niederrhein,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Gewerkschaft Sophia Jacoba, Hückelhoven/Aachen,

Harpener Bergbau AG, Dortmund,

Monopol Bergbau AG, Kamen,

Gewerkschaft Alte Haase, Dortmund,

Gewerkschaft Gottesegen, Dortmund,

που εκπροσωπούνται από την κοινοπραξία πωλήσεως άνθρακα του Ruhr «Geitling», εταιρία περιορισμένης ευθύνης, 4, Frau-Berta-Krupp-Straße, Essen,

2) Κοινοπραξίας πωλήσεως άνθρακα του Ruhr «Geitling», εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, 4, Frau-Berta-Krupp-Straße, Essen, με αντίκλητο τον δικηγόρο τους στο Λουξεμβούργο-Capellen,

προσφεύγουσες,

εκπροσωπούμενες από τον Werner von Simson, δικηγόρο στο Oberlandesgericht Düsseldorf,

και

της Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της, 2, place de Metz,

καθής,

εκπροσωπούμενης από τον νομικό της σύμβουλο Robert Krawielicki, επικουρούμενο από τον Filippe Möhring, δικηγόρο στο Bundesgerichtshof της Καρλσρούης,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως κατά του άρθρου 8 της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής 5/56 της 15ης Φεβρουαρίου 1956,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Massimo Pilotti, πρόεδρο, Ch. L. Hammer και P. J. S. Serragens, προέδρους τμήματος, Delvaux και Rueff δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

A — Παραδεκτό της προσφυγής

1. Η προσφυγή ασκήθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως· το παραδεκτό της δεν αμφισβητήθηκε από την καθής κατά την έγγραφη διαδικασία ούτε υφίσταται ζήτημα παραδεκτού που μπορεί να ερευνηθεί αυτεπαγγέλτως.

2. Κατά την προφορική διαδικασία υποστηρίχθηκε ότι δεν είναι παραδεκτή η προσφυγή, η οποία προσβάλλει μια μεμονωμένη διάταξη μιας συνολικής αποφάσεως, δεδομένου ότι η μερική ακύρωση θα μετέβαλε αυτοδικαίως την υπόλοιπη απόφαση σε νέα απόφαση, πράγμα που θα αντέβαινε στο άρθρο 34 της Συνθήκης, το οποίο προβλέπει, σε περίπτωση ακυρώσεως μιας αποφάσεως, την αναπομπή ενώπιον της Ανωτάτης Αρχής.

Η ένσταση αυτή είναι αβάσιμη, διότι, σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 34, η απόφαση δεν μπορεί να προδικάσει τα μέτρα που είναι υποχρεωμένη να λάβει η Ανωτάτη Αρχή για να τροποποιήσει την απόφαση, ενόψει της γενομένης ακυρώσεως.

3. Η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικά κάθε μια από τις 19 εταιρίες ανθρακωρυχείων, προσφεύγουσες υπό στοιχείο 1, ως παραγωγικές επιχειρήσεις άνθρακα που δικαιούνται να ασκήσουν προσφυγή. Η προσφεύγουσα υπό στοιχείο 2 πρέπει να λογισθεί ως επιχείρηση που ασκεί συνήθως δραστηριότητα

διανομής κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης· το άρθρο αυτό, σε συνδυασμό με το άρθρο 65 της Συνθήκης, της αναγνωρίζουν επομένως το δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή.

4. Επομένως, η προσφυγή είναι παραδεκτή, οι δε προσφεύγουσες μπορούν να προβάλουν τους λόγους ακυρώσεως του άρθρου 33, παράγραφος 1.

B — Επί της ουσίας

I — Παράβαση ουσιώδους τύπου

1. Οι προσφεύγουσες προβάλλουν παράβαση ουσιώδους τύπου λόγω ανεπαρκείας της αιτιολογίας του άρθρου 8 της αποφάσεως, ισχυριζόμενες ότι η εσφαλμένη αιτιολογία ισοδυναμεί με έλλειψη αιτιολογίας.

Κατά τις γενικές διατάξεις των άρθρων 5 και 15 της Συνθήκης, η Ανωτάτη Αρχή είναι υποχρεωμένη να αιτιολογεί τις αποφάσεις της, μνημονεύοντας τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολογία του μέτρου και τις σκέψεις οι οποίες την οδήγησαν να λάβει την απόφασή της· στην αιτιολογία αυτή πρέπει να αναφέρονται οι λόγοι επί των οποίων στηρίχθηκε η απόφαση για να καταστεί δυνατός ο δικαστικός έλεγχος· δεν απαιτείται όμως να λαμβάνει θέση η Ανωτάτη Αρχή επί όλων των αντιρρήσεων που μπορούν να προβληθούν κατά της αποφάσεως.

2. Γενικά, δεν χρειάζοταν στην προκειμένη περίπτωση να αιτιολογηθεί κατά τρόπο ανεξάρτητο και εξαντλητικό το προσβαλλόμενο άρθρο, ως στοιχείο μιας πολυσύνθετης απόφασης· από τον συσχετισμό όλων των διαπιστώσεων που έγιναν για τη λήψη της συνολικής αποφάσεως μπορεί να συναχθεί επαρκής αιτιολογία.

Αυτό συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση· η Ανωτάτη Αρχή διαπίστωσε κατ' αρχάς ότι οι διατάξεις της εμπορικής ρυθμίσεως — στην οποία περιλαμβάνεται και η επίδικη ρήτρα — που προσδιορίζουν ποιι είναι οι έμποροι που πρέπει να προμηθεύονται απευθείας, περιλαμβάνουν «κατανομή των πελατών και της αγοράς» κατά την έννοια του άρθρου 4 δ και του άρθρου 65, παράγραφος 1 της Συνθήκης (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 33)· η Ανωτάτη Αρχή σημειώνει περαιτέρω ότι οι ρυθμίσεις αυτές μπορούν να τύχουν αδείας υπό ορισμένες προϋποθέσεις· εξέθεσε δε ότι τα μέρη της εμπορικής ρυθμίσεως που επιτράπηκαν ανταποκρίνονταν στις προϋποθέσεις αυτές, καθώς και τους σχετικούς λόγους (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 34).

Η Ανωτάτη Αρχή προσδιόρισε συγχρόνως για ποιους λόγους έκρινε ότι η επίδικη ρήτρα δεν ανταποκρινόταν στις πιο πάνω προϋποθέσεις· η ρήτρα αυτή συνεπάγεται, μέχρι ποσού 25 000 τόνων, «να αναβάλλει» ο έμπορος «την αγορά καυσίμων από παραγωγούς άλλων περιοχών»· καταλήγει (έτσι) «σε διάκριση» και «αφετέρου έχει χαρακτήρα πιο περιοριστικό απ' ό,τι απαιτεί ο σκοπός αυτού του περιορισμού», ο οποίος συνίσταται στον καθορισμό των χονδρεμπόρων στους οποίους επιτρέπονται οι απευθείας αγορές (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 34).

Η αιτιολογία αυτή πρέπει να θεωρηθεί επαρκής, δεδομένου ότι περιλαμβάνει κατά τρόπο σαφή και πλήρη τις νομικές και πραγματικές σκέψεις επί των οποίων στηρίζεται η απόρριψη της ρήτρας.

Περαιτέρω, το Δικαστήριο δεν συμμερίζεται την άποψη των προσφευγουσών, σύμφωνα με την οποία τα επιχειρήματα της Ανωτάτης Αρχής δεν αποτελούν κανονική αιτιολογία, αφού εφαρμόζονται επίσης και σε κριτήρια τα οποία η Ανωτάτη Αρχή δεν έχει επικρίνει· η άποψη αυτή είναι ανακριβής τουλάχιστον για τον λόγο ότι τα κριτήρια αυτά προϋποθέτουν μόνο την αγορά ορισμένης ποσότητας προερχόμενης από το σύνολο της Κοινότητας ή από τις προσφεύγουσες, όχι δε από ορισμένες άλλες κοινοπραξίες.

Για να κριθεί αν υφίσταται παράβαση ουσιαδούς τύπου, δεν είναι απαραίτητο να ερευνηθεί αν είναι ορθές από νομικής απόψεως οι σκέψεις της Ανωτάτης Αρχής· αρκεί μόνο να συμβιβάζονται λογικά με τη ληφθείσα απόφαση.

II — Παράβαση της Συνθήκης

α — Γενικώς

Προβάλλονται δύο αιτιάσεις προς στήριξη του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως της Συνθήκης, ήτοι η αγνόηση της απαγορεύσεως των διακρίσεων του άρθρου 4β και η αγνόηση της απαγορεύσεως του άρθρου 65.

Η έρευνα των λόγων ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγουσες πρέπει να αρχίσει από την αίτηση χορηγήσεως αδείας που υποβλήθηκε από τις προσφεύγουσες, η μερική απόρριψη της οποίας από την Ανωτάτη Αρχή συνιστά το αντικείμενο της διαφοράς.

Η αίτηση αυτή αναγνώριζε προδήλως ότι η συμφωνία που συνήψαν οι προσφεύγουσες υπό στοιχείο 1, σχετικά με «την πώληση στο εσωτερικό της κοινής

αγοράς, κατά την περίοδο από 1ης Απριλίου 1956 ως τις 31 Μαρτίου 1959, καυσίμων προερχομένων από τις εγκαταστάσεις τους», διείπετο αναμφισβητήτως από το άρθρο 65, παράγραφος 1 της Συνθήκης.

Προβαίνοντας σε γενική εκτίμηση της καταστάσεως, η Ανωτάτη Αρχή εκκινεί από την ύπαρξη συμφωνίας που περιορίζει τον ανταγωνισμό, συμφωνίας η οποία πρέπει να εξεταστεί από την άποψη της δυνατότητάς της να τύχει αδείας: η Ανωτάτη Αρχή αναφέρεται σωρευτικά στην απαγόρευση των διακρίσεων και στις δυνατότητες χορηγήσεως αδείας που απαριθμούνται στο άρθρο 65, παράγραφος 2, δεδομένου ότι οι διατάξεις αυτές βρίσκονται σε κατ' ιδέαν συρροή.

Αυτό προκύπτει σαφώς από τις σκέψεις που αναφέρονται στο αιτιολογικό της αποφάσεως 5/56 ή που απορρέουν από τη Συνθήκη, δηλαδή από το ότι:

—η απόφαση στηρίζεται επί των άρθρων 4 και 65 της Συνθήκης (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6 της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 29):

—η «εμπορική ρύθμιση», η οποία περιλαμβάνεται στη συμφωνία που συνήφθη στις 6 Φεβρουαρίου 1956 από τις προσφεύγουσες υπό στοιχείο 1, θεωρείται ως τμήμα συμφωνίας από κοινού πωλήσεως καυσίμων (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 29 και σ. 32 επ.):

—κατά το άρθρο 65, παράγραφος 2, οι συμφωνίες από κοινού πωλήσεως υπόκεινται σε άδεια: από αυτό, καθώς και από γενικές σκέψεις προκύπτει ότι οι πωλήσεις αυτές εμπίπτουν πρωτίστως στην απαγόρευση του άρθρου 65, παράγραφος 1 και ότι επομένως υπόκεινται σε άδεια.

Έτσι, η προσφυγή προβάλλει την αιτίαση της εσφαλμένης εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης: η δομή της διατάξεως αυτής επιβάλλει να ερευνηθεί πρώτα αν υφίσταται περιορισμός του ανταγωνισμού που υπόκειται σε άδεια (άρθρο 65, παράγραφος 1) και κατόπιν αν ο περιορισμός αυτός μπορεί να επιτραπεί (άρθρο 65, παράγραφος 2).

β — Παράβαση του άρθρου 65 της Συνθήκης

1. Υφίσταται περιορισμός του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1:

α) Οι προσφεύγουσες καταρχάς δεν αμφισβήτησαν ότι η εμπορική ρύθμιση που περιλαμβάνεται στην απόφασή τους συνιστά περιορισμό του ανταγωνισμού που υπόκειται σε άδεια: προέβαλαν για πρώτη φορά με το υπόμνημα ανταπαντήσεως ότι η επίδικη ρήτρα, αυτή καθαυτή, δεν περιελάμβανε περιορισμό και ότι επομένως δεν υπέκειτο σε άδεια.

Το επιχείρημα αυτό μπορεί να ισχύσει ως ανάπτυξη του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 65, προβάλλεται με την προσφυγή, δεν πρέπει δε να λογισθεί ως ανεξάρτητος λόγος, που θα έπρεπε να απορριφθεί ως εκπροθέσμως υποβληθείς, σύμφωνα με το άρθρο 22 του οργανισμού του Δικαστηρίου.

β) Δεν αμφισβητείται ότι το σύνολο της συμφωνίας από κοινού πώλησεως των προσφευγουσών, συμπεριλαμβανομένης της εμπορικής ρυθμίσεως, υπέκειτο σε άδεια: κατανέμει τους πελάτες και την αγορά και μπορεί να παρεμποδίσει ή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό μεταξύ των διαφόρων επιχειρήσεων που κοινοπρακτούν με την Geitling· εφόσον η από κοινού πώληση, υπό την ιδιότητά της αυτή, υπόκειται σε άδεια, το ίδιο ισχύει καταρχήν και για τις λεπτομέρειες εφαρμογής και επομένως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, επίσης για την επίδικη ρήτρα.

Επιπλέον, κάθε περιορισμός του αριθμού των χονδρεμπόρων που γίνονται δεκτοί ως πελάτες που εφοδιάζονται απευθείας από τον παραγωγό περιορίζει ή νοθεύει τον ανταγωνισμό μεταξύ των εμπόρων ανεξαρτήτως του αριθμού των ενδιαφερομένων· γι' αυτή τη διαπίστωση δεν είναι απαραίτητο να ερευνηθούν τα συγκεκριμένα αποτελέσματα αυτής της ρυθμίσεως στην προκειμένη περίπτωση· η διαπίστωση αυτή προκύπτει in abstracto από το άρθρο 65, παράγραφος 1.

γ) Στη συγκεκριμένη περίπτωση προστίθενται και άλλες ειδικότερες αιτιολογικές σκέψεις· η επίδικη ρήτρα και ο αμοιβαίος υπολογισμός των αγορών άνθρακα του Ruhr, τις οποίες συνεπάγεται, βελτιώνουν την ανταγωνιστική θέση του συνόλου των κοινοπραξιών πώλησεως άνθρακα του Ruhr σε σχέση με τους λοιπούς παραγωγούς της Κοινότητας και νοθεύουν επομένως τον κανονικό ανταγωνισμό στην κοινή αγορά μεταξύ κάθε μιας από αυτές τις κοινοπραξίες και των ανταγωνιστών της· το ότι η επίδικη ρήτρα νοθεύει και περιορίζει τον ανταγωνισμό προκύπτει ιδίως από τον περιορισμό του ανταγωνισμού που συνεπάγεται κατά τη διάθεση των προϊόντων κάθε κοινοπραξίας πώλησεως άνθρακα του Ruhr προς όφελος των δύο άλλων.

Η υποχρέωση ενός χονδρεμπόρου ο οποίος έχει ήδη αγοράσει 12 500 τόνους από την προσφεύγουσα υπό στοιχείο 2, να αγοράσει από μια από τις δύο άλλες κοινοπραξίες πώλησεως άνθρακα του Ruhr, αν δεν αγοράσει από την ίδια προσφεύγουσα, τους 12 500 συμπληρωματικούς τόνους άνθρακα του Ruhr που

απαιτούνται για να τηρηθεί το επίδικο κριτήριο, νοθεύει ή περιορίζει τον ανταγωνισμό μεταξύ των τριών κοινοπραξιών.

Οι συμφωνίες που υποβλήθηκαν προηγουμένως στην Ανωτάτη Αρχή από τις κοινοπραξίες Präsident και Mausegatt για να τύχουν αδειάς περιελάμβαναν αντίστοιχες ρήτρες (πρβλ. αποφάσεις 6/56 και 5/56, *Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 47 και 60): αν είχε επιτρέψει η Ανωτάτη Αρχή την επίδικη ρήτρα και τις παρόμοιες ρήτρες των δύο άλλων κοινοπραξιών, θα είχε, στο σημείο αυτό, στην πραγματικότητα εγκρίνει ένα είδος οικονομικού διεπιχειρησιακού συνασπισμού όλων των παραγωγών άνθρακα περιοχής του Ruhr.

Η Ανωτάτη Αρχή ήθελε να αποφύγει τη νόθευση του ανταγωνισμού και την πραγματοποίηση μιας τέτοιας συγκέντρωσης: απέβλεπε να «εξασφαλίσει στην παρούσα άδεια, με περιορισμούς και κατάλληλες προϋποθέσεις, τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας των τριών κοινοπραξιών πωλήσεως άνθρακα του Ruhr και στη διατήρηση ειδικότερα της δυνατότητας της αναπτύξεως μέσα σε κάθε κοινοπραξία πωλήσεως ειδικής πολιτικής παραγωγής και διαθέσεως στην αγορά» (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 32). Η διαπίστωση ότι η επίδικη ρήτρα νοθεύει και περιορίζει τον ανταγωνισμό προκύπτει από καθαρά νομική εκτίμηση της εμπορικής ρυθμίσεως, χωρίς να χρειάζεται αναφορά και εκτίμηση των οικονομικών δεδομένων.

Επομένως, στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν τίθεται το ζήτημα αν έχει αρμοδιότητα το Δικαστήριο να ελέγξει αυτή τη διαπίστωση.

Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η επίδικη ρήτρα υπέκειτο σε άδεια, όχι μόνο ως στοιχείο του συνόλου της συναφθείσας συμφωνίας μεταξύ των προσφευγουσών, αλλά επίσης αυτή καθαυτή.

2. Υφίσταται περιορισμός του ανταγωνισμού ικανός να τύχει αδειάς δυνάμει του άρθρου 65, παράγραφος 2;

α) Η Ανωτάτη Αρχή αιτιολογεί την άρνησή της να επιτρέψει την επίδικη ρήτρα σύμφωνα με το άρθρο 65, παράγραφος 2, με τη σκέψη ότι το κριτήριο που απαιτείται για την καταλληλότητα του χονδρεμπόρου έχει πιο περιοριστικό χαρακτήρα απ' ό,τι απαιτεί ο σκοπός του περιορισμού αυτής της ιδιότητας (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 34).

Εξάλλου, το σύνολο των σκέψεων της αποφάσεως δείχνει ότι η ρήτρα, ως στοιχείο της εμπορικής ρυθμίσεως και επομένως της συμφωνίας από κοινού πωλή-

σεως υποκειμένης σε άδεια, εξετάστηκε και εκτιμήθηκε ιδίως από την άποψη αν μπορούσε να συμβάλει στη βελτίωση της διανομής των καυσίμων (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 30) και αν ήταν αναγκαία, λαμβανομένων υπόψη ειδικότερα των συνθηκών της βιομηχανίας άνθρακα (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 31).

Οι προσφεύγουσες εκθέτουν σχετικώς ότι η ρήτρα ήταν αναγκαία στο πλαίσιο της εμπορικής ρυθμίσεως για να χαρακτηριστεί ένας χονδρέμπορος με δικαίωμα απευθείας αγορών· ο χαρακτηρισμός αυτός θα γινόταν μόνο όταν ο έμπορος παλούσε, υπό όμοιες προϋποθέσεις ναύλου, μεταφοράς και αποθηκείσεως, σημαντική ποσότητα καυσίμων του ίδιου είδους, δηλαδή 25 000 τόνους άνθρακα του Ruhr.

Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η καταλληλότητα αυτή του χονδρεμπόρου ενισχύεται όταν, με τον προβλεπόμενο υπολογισμό, του δίδεται η δυνατότητα να χαρακτηριστεί ως χονδρέμπορος σε άλλες κοινοπραξίες που διανέμουν τον ίδιο άνθρακα.

Ισχυρίζονται ότι η επιμελής αυτή επιλογή των εμπόρων είναι ουσιώδης για την αξιόλογη βελτίωση της διανομής των προϊόντων των προσφευγουσών και ότι επομένως είναι σύμφωνη με τον σκοπό του άρθρου 65, παράγραφος 2.

Η επίδικη ρήτρα και προπαντός ο αμοιβαίος υπολογισμός τον οποίο προβλέπει των ποσοτήτων που αγοράζονται από άλλες κοινοπραξίες πωλήσεως άνθρακα του Ruhr, καταλήγει επί πλέον στη βελτίωση της διανομής του συνόλου του άνθρακα του Ruhr· κατά την εμπορική ρύθμιση, το έργο αυτό ανατίθεται σε ορισμένες κοινές οργανώσεις των τριών κοινοπραξιών πωλήσεως.

Επιτρέποντας ορισμένες κοινές οργανώσεις και κοινούς μηχανισμούς, η Ανωτάτη Αρχή έλαβε στην πραγματικότητα υπόψη, κατά το μέτρο που επιτρέπεται από τη Συνθήκη και ιδίως από το άρθρο 65, τις φυσικές συνθήκες του συνόλου των ανθρακωρυχείων του Ruhr, στις οποίες αναφέρονται οι προσφεύγουσες.

Οι οργανώσεις αυτές εξασφαλίζουν, σε μεγάλη έκταση, τα συμφέροντα, τα οποία ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες ότι διασφαλίζονται με την εφαρμογή της επίδικης ρήτρας, δηλαδή τη διαφήμιση του άνθρακα του Ruhr (*Ruhrkohlen-Beratungsgesellschaft*, *Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 31) και την ισορροπία σε περίπτωση στενότητας (*Gemeinschaftliches Büro*, *Amtsblatt der Gemeinschaft* 6, της 13ης Μαρτίου 1956, σ. 71).

Πάντως, σύμφωνα με την απόφαση της Ανωτάτης Αρχής 5/56, κάθε κοινοπραξία πωλήσεως που μόλις έχει συσταθεί πρέπει να ακολουθεί πολιτική διανομής ανεξάρτητη η εμπορική τους ρύθμιση μπορεί να τύχει αδείας, κατά το άρθρο 65, παράγραφος 2, όταν βελτιώνει τη διανομή της ίδιας παραγωγής άνθρακα των κοινοπραξιών.

Η επίδικη ρήτρα δεν πληροί αυτή την προϋπόθεση, δεδομένου ότι, για τον προσδιορισμό των χονδρεμπόρων, προβλέπει τον αμοιβαίο υπολογισμό των αγοραζομένων ποσοτήτων από τις δύο άλλες κοινοπραξίες πωλήσεως, πράγμα που, όπως εκτέθηκε πιο πάνω, δεν είναι αναγκαίο για τη βελτίωση της διανομής της ίδιας παραγωγής κάθε μιας κοινοπραξίας· είναι επομένως περισσότερο περιοριστική απ' ό,τι απαιτεί ο σκοπός της· η διαπίστωση αυτή απορρέει ευθέως από το κείμενο της επίδικης ρήτρας και όχι από εκτίμηση της οικονομικής καταστάσεως, που μπορεί να διαφύγει τον έλεγχο του Δικαστηρίου.

β) Δεν ανήκει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να κρίνει αν θα μπορούσε η ρήτρα να τύχει αδείας αν απαιτούσε την αγορά 25 000 τόνων από την Geitling και αν υπερέβη το αναγκαίο μέτρο για την αξιόλογη βελτίωση της διανομής των προϊόντων της.

Εν πάση περιπτώσει, η Ανωτάτη Αρχή δεν είναι υποχρεωμένη να τροποποιήσει το περιεχόμενο μιας συμφωνίας που της υποβλήθηκε για να την καταστήσει ικανή να τύχει αδείας.

γ) Κατά συνέπεια, με την άρνησή της να επιτρέψει την επίδικη ρήτρα, η καθής δεν παρέβη το άρθρο 65 της Συνθήκης.

γ — Διάκριση

Για να αιτιολογήσει την άρνησή της να επιτρέψει το επίδικο τμήμα της εμπορικής ρυθμίσεως, η Ανωτάτη Αρχή δέχεται επίσης ότι η ρήτρα αυτή δημιουργεί διάκριση τόσο μεταξύ των παραγωγών της Κοινότητας, όσο και μεταξύ ορισμένων ομάδων εμπόρων.

Οι προσφεύγουσες προβάλλουν παράβαση της Συνθήκης λόγω του ότι πρώτον η Ανωτάτη Αρχή αγνόησε κατά τρόπο έκδηλο την υφισταμένη σχέση μεταξύ του άρθρου 4β και του άρθρου 65 και δεύτερον ότι εφήρμοσε εσφαλμένα το άρθρο 4.

1. Για να στηρίξουν την αγνόηση της υφισταμένης σχέσεως μεταξύ του άρθρου 4β και του άρθρου 65, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι διατάξεις του άρθρου 65 αποκλείουν, επειδή αποτελούν *lex specialis*, τις θεμελιώδεις διατάξεις του άρθρου 4β.

Αυτό όμως δεν συνέβη εν προκειμένω.

Τα άρθρα 4β και 65 της Συνθήκης ρυθμίζουν, καθένα στον τομέα εφαρμογής του, διάφορες όψεις της οικονομικής ζωής.

Τα δύο αυτά άρθρα δεν αλληλοαποκλείονται ούτε αλληλοαναιρούνται· χρησιμεύουν αντιθέτως στην πραγματοποίηση των στόχων της Κοινότητας· από την άποψη αυτή είναι επομένως συμπληρωματικά.

Σ' ορισμένες περιπτώσεις, οι διατάξεις τους μπορούν να καλύπτουν πραγματικά περιστατικά που δικαιολογούν σύγχρονη και σωρευτική εφαρμογή των εν λόγω άρθρων.

Αυτό αληθεύει ακόμα περισσότερο όταν, όπως στην προκειμένη περίπτωση, η επίδικη ρήτρα έχει πιο περιοριστικό χαρακτήρα απ' ό,τι απαιτεί ο στόχος της ρυθμίσεως, έτσι ώστε όχι μόνο δεν μπορεί να τύχει αδείας δυνάμει του άρθρου 65, αλλά μπορεί ακόμη και να συνεπιφέρει διάκριση κατά την έννοια του άρθρου 4β.

Επομένως, επικαλούμενη το άρθρο 4β για να στηρίξει την απόφασή της, η Ανωτάτη Αρχή δεν παραβίασε τη Συνθήκη.

2. Δικαίως διαπίστωσε η Ανωτάτη Αρχή ότι η επίδικη ρήτρα μπορούσε να επιφέρει διακρίσεις.

α) Διάκριση μεταξύ παραγωγών είναι νοητή και δυνατή, όπως δέχεται δικαίως η Ανωτάτη Αρχή.

Με την επίδικη ρήτρα οι προσφεύγουσες υπολογίζουν τις αγορές που έγιναν από τους χονδρεμπόρους από δύο άλλες ορισμένες κοινοπραξίες, ενώ μεταξύ των κοινοπραξιών αυτών και των προσφευγουσών θα έπρεπε να υφίσταται ο ίδιος ανταγωνισμός όπως μεταξύ των τελευταίων αυτών έναντι των λοιπών παραγωγών της Κοινότητας, τις πωλήσεις των οποίων δεν υπολογίζουν στους εμπόρους οι προσφεύγουσες.

Η ενέργεια αυτή συνιστά έμμεση διάκριση υπό την έννοια ότι παρακινεί τους αγοραστές να προμηθεύονται κατά προτίμηση από τους παραγωγούς άνθρακα του Ruhr, προς βλάβη των λοιπών παραγωγών της Κοινότητας.

β) Από τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως προκύπτει ότι υφίσταται διάκριση μεταξύ εμπόρων.

Σύμφωνα με τη ρήτρα, οι έμποροι — οι οποίοι είναι αγοραστές κατά την έννοια του άρθρου 4β — που επιτυγχάνουν την πώληση του ίδιου ποσού των 12 500 τόνων της Geitling υφίστανται άνιση μεταχείριση, χωρίς αποχρώντα λόγο, αναλόγως του αν αγοράζουν επιπλέον 12 500 τόνους από το Präsident ή το Mausegatt· οι έμποροι αυτοί κινδυνεύουν να έχουν δυσμενή μεταχείριση, πράγμα που συνιστά δυσμενή διάκριση.

Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως περί παραβάσεως των διατάξεων περί διακρίσεως είναι αβάσιμος.

Η προσφυγή είναι άρα απορριπτέα.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 4, 5, 15, 33, 34, 65 και 80 της Συνθήκης, το πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, τον Κανονισμό του Δικαστηρίου, καθώς και τον Κανονισμό του Δικαστηρίου επί των δικαστικών εξόδων,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο ισχυρισμό, αποφασίζει:

Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως του άρθρου 8 της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής 5/56, της 15ης Φεβρουαρίου 1956.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαρτίου 1957.

	Pilotti		Hammes
Serrarens		Delvaux	Rueff

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαρτίου 1957.

Ο Πρόεδρος
M. Pilotti

Ο εισηγητής δικαστής
Ch. L. Hammes

Ο Γραμματέας
A. van Houtte